

μέ άλλων νιδ τὸ νυσιῶν ἢ ἀλλάζοντε στεφάνῳ
 ὁ γάμος μὲ νεκρώσιμῳ δὲν μοιάζει ἀκολουθία ;
 Ῥωτάει πρῶτα ὁ παῖς τὸ νιδγραμμοῦ ἂν θέλη
 τῆ Δάφνῃ γὰ γυναικῶν του, καὶ —Ναὶ— τοῦ ἀπαρτάει
 ἔπειτα στρέφει καὶ Ῥωτῆ τὰ ἴδια καὶ τῆ Δάφνῃ
 ὁ Γιάννος ἐπερίμενε μὲ πόνο εἰς τὰ στήθεια
 ἢ ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησι ἐκείνης π' ἀγαποῦσε,
 καθὼς ὁ ναύτης ποῦ βρισθῆ σὲ φοβερῆ φουρτοῦνα
 κ' ἀπελπισμένος ὁ φτωχὸς τὸν οὐρανὸν κοττάζει
 οὐρανὸν τὸ ζῆτῆ στὰ σύννεφα, τῆς ξαστεριάς ἀστέρῃ.
 —Ναὶ— ἀπαρτῆ ἢ ἀπιστη, τὸν ἀγαπῶ τὸν θέλω.
 Τοῦ Γιάννου δὲν ἐβίσταξαν τὰ γόνατά του πλέον
 καὶ σὰν τὰ τὸν ἐχτύπησε, φαρμακωμένο βόλι,
 ἔπεσ' ὁ δύστυχος σὲ μιὰ γωνιά τῆς ἐκκλησίας
 καὶ ἔχουσαν τὰ μίτια του φαρμακωμένο δάκρυ.

Τελείωσαν τὰ γρήματα, τελείωσε ὁ γάμος
 ποῦ γὰ τῆ Δάφνῃ ἔμοιαζε ἀγρῆ συννεφιασμένη
 κ' οἱ νιδνοχοὶ ἐβρήκαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία
 μόνος ὁ Γιάννος ἔμεινε στὴν ἐκκλησιὰ μοιχός.

VIII

Σὰν πλοῖο ποῦ τὰ κύματα, τοῦ σπῖσαν τὸ τιμόνι
 καὶ μόνον μὲσ' τὸ πέλαγο, οἱ ἄνεμοι τὸ δέρονται,
 ἔτσι κ' ὁ Γιάννος ἄσκοπα, στῆς ριματιῶν στὰ δίσση
 μέρα καὶ νύχτα διέβαινε, μὲ δάκρυα στὰ μίτια.

Μιὰ ἀγροῦλα, ποῦ ἐσκόρπιζε ὄλο χαρὰ στὴν πλίσσι
 καὶ ζέφυρος μὲσ' στὰ κλαδιὰ γλυκὰ, γλυκὰ περνοῦσι,
 σὰν τὰ ξυπνῆ μὲ χαρὰ τῆ φύσι ποῦ κοιμώταν,
 σὲ κλίτη ποῦ ἢ ἀνοιξὶ μὲ ἀρθῆ εἶχε στρώσει,
 ἔρχετ' ὁ Γιάννος μοιχαλός, θλιμμένος στὸ λειβάδι.
 Ὁ ἥλιος μόλις πρόβαινε καὶ χρῶσανε τῆς ἀφροῦ
 καὶ τὸ λιθόνη στὸ κλαδί, τὸ ταῖρι, του, φιλοῦσε
 καθὼς φιλοῦσε τὴν ἀκτῆ γλυκὰ, γλυκὰ τὸ κῆμα.
 Βλέπει τ' ἀηδόνια στὸ κλαδί, τὰ παίζουσι ταῖρι, ταῖρι
 βλέπει τῆ δάφνῃ φουρτωτῆ, ὄλο δροσιὰ γεμίζου
 τὰ κοκκινίτῃ ἀπ' τοὺς ἀνθοὺς σὰν ντροπαλὴ κοπέλα,
 βλέπει τὸ κῆμα τὰ φιλῆ καὶ πάλι τ' ἀκρογιάλι
 καὶ συλλογιώταν τὰ παλιὰ εὐτυχισμένα χρόνια.

Μοιτίζει ἢ γλυκιά ἀντήμησι, μὲ δροσερὸ ἀγέρῃ
 ποῦ φέρνει μαῦρα κύματα, πελάρια, μεγέλα.
 ὁδὸν γεμίζου λουλουδιὰ, ποῦ φέρνει εἰς τὸν Ἄδην
 ἀνθὸς, ὅπου τοῦ ἀρπαξε τὴν εὐωδιὰ ὁ χρόνος;
 δροσὸ σὲ φύλλα λουλουδιοῦ, ποῦ μαραμμένα σκύνεται.

Τί εἶναι ἢ ἀντήμησι εὐτυχισμένου χρόνου
 σὲ νιδ ποῦ λημονήθη ἀπὸ τῆ λατρευτῆ του,
 στὸ γέρο ποῦ ἀκρίτητος στὸ μνήμα του πηγαίνει ;
 Στὸ ναύτη ἢ ἀντήμησι τῆς φίλης του πατρίδος
 τί ὠφελεῖ, ἀφοῦ μακρὰ τὰ κύματα τὸν φέρουσι ;

IX

Σὰν ἄνθος ποῦ τὸ μίτανε, φαρμακωρὸ σκουληκι
 περιχοῦ τὰ χροῖα εὐωδιὰ, περιχοῦ τὰ λουλουδιῶν,
 ἔτσι κ' ὁ Γιάννος ὁ φτωχός, ἐπότεσε στὰ στήθεια
 ἀπὸ τῆς Δάφνης τῆς σκληρῆς τὴν ψεύτικη ἀγάπη.
 Στὴ δάφνῃ κ' ἔτω κίθησε, μὲ δακρυσμένα μίτια
 μὲ χεῖλη ποῦ μαρίζωσαν, φιλιὰ φαρμακωμένα
 καὶ στῆ φλογερά ἔπαλε λυπητέρῃ τραγοῦδια
 σὰν τὰ τὰ ἔστειλε πρὸς παρῆγοτα στῆ δάφνῃ.

Τὸν πόνο δὲν εἰμπόρεσε ὁ Γιάννος τὰ βαστάζει
 κ' ἔθε σιγμῆ ἐστέραιε, κοβόταν ἢ προή του
 καὶ ἔβλεπε περίλυπος τὸ χίρο στὸ πλευρὸ του.
 Οἱ στεναγμοὶ τοῦ γέννησαν ἀγιάτρευτη ἀρρώστια
 καὶ μιὰ ἀγρῆ σὰν ἔγειρε εἰς τὰ κλαδιὰ τῆς δάφνης
 ἔπεσ' στὰ πρῶτα ἔγειρε στῆς Δάφνης τὴν ἀγκιλή,
 ἐκλείσανε τὰ μίτια του, καὶ ἐθύστη ἢ προή του.

Στὸ δάσος πιά δὲν ἀντηχεῖ ἢ θλιθερῆ φλογερά
 τ' ἀηδόνια ἔφυγαν ἀλλοῦ τὰ χτίσουσι τῆ φωλιὰ τους,
 καὶ μοιχαλὸς τῆς ἀπιστοῦ τῆς θλίψασαν τὸ κῆμα
 βογκίει σὰν τὰ χαιρετῆ τῆς ἀπιστιῶν τὸν τόπο!

Σεπτέμβριος 1888

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΥΣΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΩΙ ΔΙΔΑΧΩΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΩΙ

(ΕΠΙ Τῆ ΕΝΗΑΙΚΙΩΣΕΙ) ΙΕΡΟΝ

Μὲ τί, μὲ τί καρδιόχτυπο
 καὶ μὲ λαχτάρα πόση
 τῆ γωνυσί σου ἀκούσανε
 δυστυχισμένοι τόσοι !

Μὲ τί, μὲ τί καρδιόχτυπο
 καὶ μὲ λαχτάρα πόση
 περιμέναν τοῦ Βασιλῆ
 ὁ γυιὸς τὰ μεγαλώσῃ !

Νὰ μεγαλώσῃ, τὰ τὸν ἴδου
 μιὰ μὲρα τὰ προβάλλῃ,
 ἀπ' τῆς σκλαβιάς τὰ βάσανα
 τὰ τόσα τὰ τοὺς βγάλλῃ.

Χρόνια παράσαν δεκοχτῶ,
 κ' ἔγεινες παλληκάρῃ,
 κ' ἔγεινες βασιλοπούλο,
 τῆς λεβεντιῶν καμάρι.

Χρόνια παράσαν δεκοχτῶ
 κ' ἔγεινες παλληκάρῃ...
 τοῦ Κωνσταντίνου τὸ σπαθὶ
 τρίχει μὲς' ἢ τὸ θηκάρῃ.

Τοῦ Κωνσταντίνου τὸ σπαθὶ
 ζώσου το Κωνσταντίνε,
 τῶν σκλαβομένων λυτρωτῆς
 ἄγγελος ἔλα γεῖνε.

Σὲ χαιρετῶν τὰ Γιάννῃνα
 μὲ μᾶτια βουρκαμμένα,
 σὲ χαιρετῶν καὶ τὰ νησιὰ
 ποῦ μένουσι σκλαβομμένα.

Σὲ χαιρετᾷ τὸ Ἄρβανιτιᾶς
ἢ λεβεντιᾶ δροσάτη,
ἢ λεβεντιᾶ τῆς Ρούμελης
πῶχ' ἀστραπὴ ἔς τὸ μάτι.

Καὶ τὰ Μακεδονόπουλα
ὄρθα σὲ χαιρετᾶνε
τὴν ἀλυσίδα τῆς σκλαβιάς
ᾗ γὰρ μιᾷ στιγμῇ ξεχνᾶνε.

Τώρα ποῦ μᾶς μεγαλώσες
κί' ἐγεινες παλληκᾶρι,
ζώσου ἔς τὴ μέση τὸ σπαθί
μὲ τοῦ σταυροῦ τὴ χάρι

καὶ καθαλάρης πρόβαλε
μιὰ μέρα νὰ σὲ δούμε,
μαζί σου ἔς τὴν Ἁγιά Σοφιά,
μαζί σου θε νὰ ἴμποῦμε.

ΧΙΣΑΜ, ὁ ἐρημίτης

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

(Π α ρ ᾶ δ ο σ ι ς)

Ἦτο μιὰ φορὰ εἰς τὰς Ἰνδίας μιὰ πριγκήπισσα
ποῦ εἶχε χρυσὰ μαλλιά... Δυστυχῶς ἡ μητρὶά της
τὴν ἐμισούσε τόσο πολὺ ποῦ ἔπεισε τὸν αὐτοκρά-
τορα νὰ τὴν ἐξορίσῃ εἰς τὴν ἐρημίαν.

Ἡ πριγκήπισσα λοιπὸν ὠδηγήθη εἰς τὴν ἐρη-
μίαν, ποῦ τὴν ἄφησαν.

Μετὰ πέντε ἡμέρας ἡ πριγκήπισσα ἐπέτρεψεν εἰς
τὸν πατέρα της, καθολικεύουσα ἓνα λιοντάρι.

Τότε ἡ μητρὶὰ ἐσυμβούλευσε τὸν αὐτοκράτορα
νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πριγκήπισσαν ἐπάνω εἰς τὰ
πρὸ ἄγρια βουνά, ὅπου δὲν ζοῦν παρά τὰ ἀρπα-
κτικὰ ὄρνεα.

Ἦστερα ἀπὸ τέσσαρας ἡμέρας, ἓνας ἀετὸς ἔφερε
τὴν πριγκήπισσαν εἰς τὸν πατέρα της.

Τότε ἡ μητρὶὰ διέταξε καὶ ἐξώρισαν τὴν πριγ-
κήπισσαν ἐπάνω εἰς ἓνα νησί ἐρημον.

Κάμποσοι ψαράδες τὴν ἔφεραν ὀπίσω εἰς τὸν
αὐτοκράτορα.

Ἡ μητρὶὰ ἔλασε τότε τὴν ὑπομονήν, καὶ παρ-
ήγγειλε νὰ σκάψουν ἓνα πολὺ βαθύ πηγάδι μέσα
ἔς τὴν ἀλλήν, νὰ ρίξουν μέσα τὴν πριγκήπισσαν μὲ
τὰ χρυσὰ μαλλιά καὶ νὰ γεμίσουν τὸ πηγάδι.

Τὴν ἕκτην ἡμέραν εἰς τὴν θέσιν, ὅπου ἡ κόρη εἶχε
ταφῆ, ἐφάνη ἓνα φῶς ζωηρότατο...

Τότε ὁ αὐτοκράτωρ διέταξε καὶ ἐσκαψαν τὴν
γῆν, καὶ τί εὗρέθη;... Ἡ πριγκήπισσα μὲ τὰ χρυσὰ
μαλλιά.

Ἐπὶ τέλους ἡ μητρὶὰ εἶπε καὶ ἐσκαψαν μιαν

μεγάλην μουριάν, καὶ ἔκλεισαν τὴν πριγκήπισσαν
μέσα....

Ἐπειτα ἔκοψαν τὸ δένδρον καὶ τὴν ἔβρισαν εἰς τὴν
θάλασσαν.

Ἦστερα ἀπὸ ἐννέα ἡμέρας ἡ θάλασσα ἐξέβρασε
τὸ δένδρον ἐπάνω εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰαπωνίας...
Οἱ κάτοικοι ἀνοιξαν τὸ δένδρον καὶ εὔρον τὴν πριγ-
κήπισσαν ποῦ ἐγούσε· ἀλλὰ, μόνον εἶδε τὸ φῶς,
ἀπέθανε καὶ μεταμορφώθη εἰς μεταξοσκώληκα.

Ὁ μεταξοσκώληξ ἐσκάλωσε ἐπάνω ἔς τὴν μουριά
καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ τὰ φύλλα.

Μιὰ ἡμέρα δὲν ἔφαγε πλὴν, καὶ δὲν ἐκινήθη.

Ἄλλὰ, Ἦστερα ἀπὸ πέντε ἡμέρας — ὅσον χρόνον
δηλαδή ἡ πριγκήπισσα εἶχε περάσει ἔς τὴν ἐρημίαν
— ὁ μεταξοσκώληξ ἐκινήθηκε πάλι· ἔφαγε πάλι τὰ
φύλλα τῆς μουριάς γὰρ κάμποσαις ἡμέραις, καὶ ἀπε-
κοιμήθηκε πάλιν.

Ἦστερα δὲ ἀπὸ ἄλλον τόσον χρόνον, ὅσον ἐχρειά-
σθηκεν ὁ ἀετὸς γὰρ νὰ φέρῃ τὴν πριγκήπισσαν ἔς τὸν
πατέρα της, ὁ μεταξοσκώληξ ἐκινήθηκε πάλι καὶ
ἀπεκοιμήθηκε.

Ἐπὶ τέλους, τὴν πέμπτην φορὰ, ὁ μεταξοσκώληξ
ἀπέθανε... ὅταν ἐξύπνησε, εἶχε μεταβληθῆ εἰς κου-
κούλι χρυσό...

Ἀπὸ τὸ κουκούλι δὲ ἐβγήκε μιὰ ωραία πετα-
λούδα, ἡ ὁποία ἔκαμε τ' αὐγὰ της καὶ ἤρχισε ἀμέ-
σως νὰ τὰ κλωσσίζει.

Ἀπ' αὐτὰ τὰ αὐγὰ ἐβγήκαν ἄλλοι μεταξοσκώ-
ληκες, καὶ διεσκορπίσθησαν εἰς ὅλην τὴν Ἰαπωνίαν.

Ἡ Ἰαπωνία καλλιέργει πολλοὺς μεταξοσκώλη-
κας καὶ κατασκευάζει πολὺν μετάξι.

Ὁ μεταξοσκώληξ ἀποκοιμᾶται πέντε φοραὶς καὶ
ἐξυπνᾷ ἄλλαις τόσαις.

Οἱ Ἰάπωνες λέγουσι τὸν πρῶτον ὕπνον: «Τὸν ὕ-
πνον τοῦ λέοντος», τὸν δεύτερον: «Τὸν ὕπνον τοῦ
ἀετοῦ», τὸν τρίτον: «Τὸν ὕπνον τῶν ψαράδων», τὸν
τέταρτον: «Τὸν ὕπνον τοῦ πηγαδιοῦ», καὶ τὸν πέμ-
πτον: «Τὸν ὕπνον τοῦ δένδρου».

(Ἐκ τῶν τοῦ Τοῦλοστόϊ)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ

Ἐν ἡγεμονικὸν δῶρον

Ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Βαυαρίας πρίγκηψ Λουϊτ-
πόλδος ἐδωρήσατο εἰς τὸν πρίγκηπα Ἑρρίκον τῆς
Πρωσίας ἓνα ἵππον, οὗτινος ἡ ἀξία ὑπολογίζεται
εἰς 25,000 μάρκας (31,250 φράγκα). Τὸ ὄριον
ζῶον ἀρίστα ἦδη εἰς Κιέλ.

✠✠✠

Ἐπίπται κόμητος

Γράφουσιν ἐξ Ἁγίου Ἰωσήφ τῆς Πολιτείας Μισ-